

Το χρυσό αστέρι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα χρυσό αστέρι που ένα κοριτσάκι, η Αννούλα και οι γονείς της το έβαζαν κάθε χρόνο στην κορυφή του δέντρου που στόλιζαν τα Χριστούγεννα.

-Από εκεί το αστέρι τα βλέπει όλα μαμά, το ξέρω! Κρίμα που δε μπορεί να μιλήσει! Θα μου έλεγε τα πάντα για τον Άι- Βασίλη που θα έρθει!

Αλλά φέτος, όταν ήρθε ο Άι- Βασίλης την παραμονή της αρχιμηνιάς για να φέρει τα δώρα στην Αννούλα και έψαξε να βρει τα μελομακάρονα και τους κουραμπιέδες που του είχαν αφήσει δίπλα στο δέντρο, ανακάλυψε την ώρα που τα δοκίμαζε πως τα γλυκά δε τα είχε φτιάξει η μαμά της Αννούλας, αλλά κατάλαβε πως τα είχαν πάρει έτοιμα απ' το φούρνο. Έτσι έμεινε νηστικός και πήρε τα γλυκά και τα έριξε στο δρόμο, να τα φάει ένας σπουργίτης.

Όταν ο σπουργίτης πήγε να τα φάει, άρχισε να βρέχει και τα γλυκά τα πήρε η βροχή και τα έριξε μέσα στον υπόνομο. Εκεί, ζούσε ένας άγριος καλικάντζαρος με μαύρη μούρη σαν κάρβουνο που πεινούσε πολύ! Είχε κουραστεί όλο το χρόνο να πριονίζει το δέντρο της γης. Άρπαξε τα γλυκά και τα έφαγε με μανία γιατί τόσο καιρό δεν έβρισκε ούτε ένα ψίχουλο από φραντζόλα ψωμί για να φάει! Τώρα ήταν έτοιμος για σκανταλιές!

Ο καλικάντζαρος, βγήκε στο δρόμο απ' τον υπόνομο, σκαρφάλωσε στο μπαλκόνι του σπιτιού της Αννούλας και μετά μπήκε στην καμινάδα. Ήθελε να μπει στο σπίτι για να το ανακατέψει για να γελάει. Όμως ήταν πολύ άτυχος γιατί την ώρα που έμπαινε αυτός στην καμινάδα, έβγαινε απ' αυτήν ο Άι- Βασίλης. Μόλις τον είδε ο Άι- Βασίλης, τον άρπαξε, τον ανέβασε στο έλκηθρό του και όταν πέταξε ψηλά στον ουρανό για να πάει τα δώρα σε άλλο παιδάκι, τον πέταξε κάτω.

Το χρυσό αστέρι στο δέντρο τα είχε δει όλα αυτά και γελούσε. Γελούσαν μαζί του και η κορδέλα και η γιρλάντα που ήταν στολισμένες. Το δέντρο, κούνησε τον κορμό του για να σταματήσουν να γελάνε για να μην ξυπνήσουν την μικρή Αννούλα. Έπρεπε πρώτα ο Άι- Βασίλης να μοιράσει με το έλκηθρό του τα δώρα και μετά να ξυπνήσει το κοριτσάκι!